

Lời mở đầu: Trích đoạn một trong những câu chuyện thật xảy ra trong thời chinh chiến. Mến tặng Văn, Thi hữu trong VNTD...!

Trận đánh đẫm máu xảy ra giữa Ta và Địch trên tỉnh lộ 335 giữa Duy Cần và Võ Xu thuộc tỉnh Bình Tuy gây thiệt hại trung bình cho ta, trong đó có 2 Sĩ quan bị tử thương: Đại úy Hiếu chỉ khu phó CK Tánh Linh và Đại úy Khải Đại đội trưởng ĐĐ 720/ĐPQ.

Đơn vị tôi được lệnh truy lùng một đơn vị Việt Cộng đông hơn chúng tôi gấp bốn lần. Khoảng 9 giờ sáng đang di chuyển thì bỗng nhiên cánh quân phía trước khựng lại, tôi chụp vội ống liên hợp từ tay âm thoại viên hỏi cánh quân đi đâu: "Một... Trung Hiếu gọi" (im lặng vô tuyến). Tôi gọi tiếp vẫn không nghe tiếng trả lời. Tôi lại gọi với giọng gắt gỏng: "Trung Hiếu gọi... Một nghe rõ không nói đi". Vẫn im lặng, tôi điên tiết phóng vội lên phía trước định đập anh âm thoại viên Trung đội 1 một trận, vì đối với đơn vị hành quân nhất là đang di

chuyển trong vùng có địch thì sự liên lạc vô cùng quan trọng, gọi chưa dứt lời là phải có sự đáp trả tức khắc.

Vừa được mấy bước thì thấy vài anh lính chạy ngược lại, mặt mày hơ hãi. Tôi ngạc nhiên, lại một toán lính nữa chạy ngược về phía sau mặt mày người nào cũng có vẻ hốt hoảng, tôi quát khê: "đứng lại! Cái gì đó?" Họ không trả lời mà còn chạy nhanh hơn. Thật là quái đản, tôi chưa kịp hỏi tại sao thì cả đám lính phía trước ủa chạy ngược lại phía sau, mặt họ trông càng khiếp đảm hơn! Lập tức tôi cho dàn đội hình chuẩn bị chiến đấu.

Chuẩn úy Minh, trung đội trưởng Trung đội 1 đi đầu, tay ôm mặt, tay vịn nón sắt chạy vụt qua mặt tôi ngược chiều. Tôi vói tay chụp cái ba lô kéo giựt Ch/úy Minh lại và nói như thét: "Đứng lại! Tại sao chạy?" Ch/úy Minh không nói mà lại đưa một ngón tay chỉ về phía sau lưng hướng lên trời và vùng bỏ chạy thật nhanh. Tôi quá đỗi kinh ngạc! Cái gì làm họ sợ đến như vậy? Nếu gặp Việt Cộng thì họ nổ súng, đằng này hoàn toàn không có một tiếng súng nào cả! Hay họ gặp thú dữ? Điều này cũng không đúng vì rừng này làm gì có Cọp, Beo, chỉ có Voi thôi. Nhưng lính tráng súng ống đầy trời như vậy thì cả trăm con Voi đi nữa cũng đâu có thể làm họ sợ đến như vậy! Hay là họ gặp... Ma? Hoặc gặp Quỷ... gì đó? Nhưng quỷ ma thì sợ lính chứ làm gì lính sợ ma quỷ. Và cứ thế cả đoàn quân âm thầm bỏ chạy gần hết. Phía trước tôi... bỏ chạy, phía sau tôi... bỏ chạy,

chính giữa... ngay cả anh truyền tin mang máy cho tôi cũng... bỏ chạy! Tôi bắt đầu rung động bởi hiện tượng kỳ quái này mà chỉ có trong sách kiếm hiệp của Kim Dung mới ra mới có, thì một cái gì, một vật gì thì đúng hơn nhỏ cỡ ngón tay... không phải một mà là hai, ba, rồi bốn, chạm mạnh vào mặt, vào trán tôi đau muốn nhảy dựng lên và nước mắt, nước mũi tôi túa ra. Tôi chợt hiểu, và bây giờ thì tới phiên tôi... bỏ chạy!

Thì ra, không hiểu thằng ôn dịch nào đi đầu không biết mắt mũi để ở đâu mà nó lại lúi nhúm phải ồ ong Vò Vẻ. Lũ ong giết mình, hốt hoảng bay túa ra và khi nhận diện được... kẻ thù, bọn chúng xông vào tấn công tới tấp. Khổ nỗi là cánh quân của tôi lại quang khảm đỏ. Trong rừng màu đỏ tương phản với màu xanh của cây lá nên bọn Ong trông rất rõ "kẻ thù" nên tấn công rất chính xác. Chạy tới đâu, bọn chúng rượt theo tới đó. Có người bị chích rồi con khác lại bu vào chích tiếp quyết không tha.

Đang chạy trốn chết thì có ai đó la lớn: "liệng trái khói... liệng trái khói...!", thế là đủ các màu vàng, đỏ, tím... tuôn ra mù mịt.... Lính tráng lớp bị Ong chích, lớp bị hít khói màu ho sặc sụa, rên hừ hừ, trong đó có tôi! Nhưng tất cả phải gồng mình ráng chịu vì ra khỏi vùng có khói thì sợ bị Ong... chích. Khói màu làm lũ Ong sợ hãi, chúng không dám đáp xuống tấn công nữa mà lại bay tít lên ngọn cây, quần qua quần lại cả ngàn con trông phát ón lạnh! Tôi từng xem phim "the longest Day", cảnh máy bay đồng minh tấn công quân Đức tại mặt trận Normandi, nhưng vẫn còn thua xa đám máy bay... Ong này.

Chưa hết...trong khi anh em liệng khói màu để cản bầy Ong thì một ông tân binh đứng cạnh tôi hoảng hốt đưa tay lôi trái lựu đạn đeo nơi giày ba chạc phía trước ngực định... rút chốt, may mà nhìn thấy và ngăn cản kịp nếu không thì chắc chết cả đám. Vì thấy người ta liệng khói màu, ông cũng tưởng ông có... khói màu!

Coi như cuộc hành quân... thất bại! Cánh quân trên trăm người chạy tán loạn trong rừng và lạc nhau gần hết. Tới 4 giờ chiều mới gom lại được phân nửa (Ong Vò Vẻ thường làm ổ ở những lùm bụi thấp chứ không làm trên cao như Ong mật). Định bắn súng gọi những người đi lạc nhưng sợ lộ mục tiêu cuộc hành quân nên tôi gọi Pháo binh xin bắn đạn khói. Đòi tác xạ gọi tôi xin cho tọa độ, tôi bảo: "bắn đâu cũng được, không cần tọa độ". Họ tưởng tôi ĐIÊN nên không chịu bắn. Tôi gọi tiếp, họ trả lời là họ chưa hề gặp một đơn vị hành quân nào xin bắn pháo binh mà không cho biết tọa độ! Nghe họ nói tôi hơi bị "quê" một chút và tôi bắt đầu giải thích văng vẳng trong máy, nhiều chuỗi cười rộ làm tôi thấy "quê" thêm. Thực ra tôi muốn anh em chạy lạc trong rừng họ nghe được tiếng súng đại bác 105 ly depart họ sẽ biết hướng Chi Khu nằm ở đâu để họ tìm đường về thế thôi.

Người tôi mệt lã vì cả ngày chẳng có một hột cơm vì còn phải lo chạy giặc "ong", phần bị ong chích bắt đầu lên cơn sốt. Loại ong này chỉ độ 20 con thôi, chích vào con trâu thì trâu cũng chết huống gì con người. Cả đoàn quân khi ra đi thì Trời nghiêng Đất lở, bây giờ thì chỉ còn lại một đám bại絮, đưa thì rên đưa thì khóc hu... hu vì đau nhức quá chịu

không nổi! Đêm đó bệnh viện Dân Quân y đầy ắp cả người, vừa lính "bại trận" vừa thân nhân của họ. Có điều khác lạ là thân nhân không khóc, không rên rỉ như những lần lính tải thương từ mặt trận về, mà lần này... lính càng rên thì thân nhân càng cười, cười thoải mái, cười sảng khoái. Kiểm điểm lại, có 7 ông "bại binh" phải đưa vào Tổng y viện Cộng Hòa, hơn 20 ông phải nằm lại bệnh viện Chi Khu điều trị tiếp, còn bao nhiêu trở về đơn vị để y tá Tiểu đoàn chăm sóc.

Đã 36 năm trôi qua kể từ tháng tư năm 1975 mà nỗi đau thương, bất hạnh đổ chụp xuống đất nước và trên đầu dân tộc chúng ta. Cho dù có còn kéo dài bao lâu đi nữa tôi cũng không bao giờ quên được những năm tháng tuổi trẻ trong đời, những tháng năm mà tôi đã sống cho lý tưởng, cho tình yêu và cho những nông âm của tình chiến hữu, cho đời lính buồn nhiều hơn vui và đầy bất trắc. Mỗi tháng tư về là thời gian làm cho hoài niệm trong tôi bùng lên mãnh liệt nhất. Tôi nhớ bạn bè tôi, tôi nhớ đồng đội tôi, và nhớ chiến trường xưa những chiều loang lửa đạn. Những điều tôi kể ra là những đặc điểm của từng người làm tôi không thể nào quên họ được. Đã 36 năm đây là lần đầu tiên tôi mới kể ra để san sẻ, để vui bớt trĩu nặng tâm tư và cũng để... biết đâu, tôi sẽ không còn dịp để kể. Tôi không muốn kể chuyện vui nhất là trong tháng tư đen, đối với tôi đây là câu chuyện buồn... vì những người tôi vừa đề cập đến... họ đã không còn nữa! Họ đã ra đi vĩnh viễn vào một thế giới nào xa xăm khác với thế giới chúng ta đang sống, và tất cả những người này đã gục ngã vì đạn thù trên bước đường lui binh trong trận chiến Võ Đất tháng 3 năm 1975.

Lê phi Ô
Cựu tiểu đoàn trưởng TD344/ĐP Bình Tuy